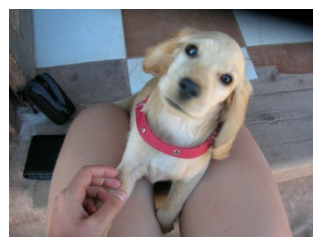
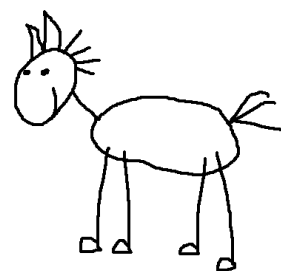

Om att börja om...

Jag heter Karin och rider sedan ett år tillbaka på måndagar för Marie på Vilsta. Jag tänkte berätta lite om mitt liv med hästar och hur jag hamnade här ☺.

När jag var 8 år satte min kära mamma mig i ridskola i Nyköping där jag växte upp. Precis om många andra barn hade jag nämligen en mamma som själv ville rida när hon var liten, men jag antar att de inte hade så många ridskolor på Smögen ☺. Jag kan fortfarande komma ihåg hur läskiga jag tyckte att hästarna var när man skulle pyssla med dem i stallet, men hur kul det var när man väl satt på hästryggen och det inte längre fanns någon risk att få sig ett bett. Åren gick och rädslan försvann. Jag började sköta hästar och jobba i stallet och lärde känna varenda vrå och oskriven regel, visste vem som var vem och hur de olika hästarna behövde hanteras. Vilken underbar tid! Att sedan få rida var bara en bonus ☺! Som vanligt föll jag alltid för de "jobbiga", eller ska man säga *missförstådda* hästarna. Busponnyn Madicken som bockade av alla och den mindre smäckra Diana som var rädd för hinder är några exempel. Att jag var ung och orädd gjorde dessutom att ridlärarna ibland till och med satte mig på skenande lilla C-ponnyn ET – trots att jag var över 170 cm lång!

Åren gick och jag hade bestämt mig för att jag ville jobba med djur. Efter att ha prövat hos distriktsveterinären i högstadiet lät veterinär som det perfekta yrket. Sommaren efter gymnasiet jobbade jag som lägerledare ansvarade för 14 hästar på ett sommarkollo i USA – hårt arbete men åh så kul vi hade ☺. Tyvärr räckte inte betygen riktigt till veterinärutbildningen, men jag hann med ett halvårs praktik på en smådjursklinik i Linköping innan jag bytte bana helt och började plugga till ingenjör. Konstigt val enligt många ☺. Högt studietempo och många timmar med plugg gjorde att jag i och med detta beslutade mig för att lägga hästarna på hyllan "bara för ett litet tag". Jag flängde runt i världen - pluggade i Österrike, jobbade i Tyskland och reste genom Sydamerika och Asien - men det räckte att jag kände lukten av läder så kom längtan efter hästlivet tillbaka.

Efter denna hektiska men spännande period hamnade jag här i Eskilstuna och då bestämde jag mig direkt - nu var det dags att ta tjuren vid hornen och *börja om*. Jag fick nys om Vilsta Ridskola och ringde genast för att kolla om det fanns plats för mig i någon grupp. I höstas kom jag alltså, glad i hågen, cyklandes för min första ridlektion på 6 år(!). Vilken chock – nytt stall, nya människor, nya hästar och nya oskrivna regler MEN inget spår av varken känslan eller musklerna jag en gång hade ☺. Det blev verkligen till att börja om och sakta men säkert började jag hitta knapparna igen, mycket tack vare bland annat Juniors stora förståelse för klåpare som jag och Maries änglalika tålmod.

Sista lektionen innan jul fick jag pröva på Brutus för första gången. Jag hade spanat lite i smyg under lektionerna och misstänkte att det var en häst i min smak - och jag fick rätt! Det var kärlek vid första

ögonkastet! Jag kan knappast påstå att det gick särskilt *bra* när vi kuskade runt i ridhuset om måndagarna, men jag hade äntligen hittat min favorit. Jag har insett att vi har samma temperament – vi vill oftast väl, men kan bli lite stressade när det blir för mycket på en gång. I kombination funkar vi alltså både bra och dåligt ☺. När våra dåliga dagar sammanfaller blir det katastrof, men om vi har bra dagar är det som en dröm. Detta visade dig extra tydligt under sommarens ridkurser.

Eftersom ridläger var det bästa som fanns när man var liten bestämde jag mig för att anmäla mig till några ridkurser under sommaren. Tre dagar i juni och tre dagar i augusti med en inte ont anande Pia som instruktör. Vad kan hon ha tänkt när jag hade önskat Brutus och Marla – två *helt* olika hästar ☺? Hur som helst blev det Brutus jag fick rida. Dagarna före midsommar var det dags. Jag hade inte ridig Brutus sedan mitten av vårterminen och var nästan lite nervös – med *all* rätt. Efter en lång vårtermin var både jag och Brutus ganska trötta och griniga och resultatet blev därefter. Dag 1 och 2 var katastrof, men dag 3 var det dags för hoppning och då bestämde jag mig för att skärpa till mig och börja *rida* och det blev succé! Brutus var som en dröm och Pia trodde nog inte sina ögon ☺. När det så var dags igen nu i augusti tyckte hon att jag och Brutus skulle få en andra chans med dressyren också. Pigga, glada och utvilade efter ”sommarbete” var vi både peppade för ytterligare tre dagars intensivkurs. Det roliga med Brutus är att man märker så tydligt redan i stallet om han trivs med tillvaron och därmed kommer att vara med på noterna - då är han supergosig och detta var fallet denna gång. Med en ryttare som jag på ryggen kommer han aldrig vinna några tävlingar, men för mig betyder de där 3 sekunderna av *AHA*-upplevelse under en 60-minuters lektion (då jag lyckas ge honom möjligheten att göra rätt) *allt!* Jag tror det är många som vet vad jag pratar om ☺.

Som amatör är ridningen verkligen en utmaning, men det är mycket det som är charmen. Man ska ju ändå lyckas samspela med en annan individ. Visst går det upp och ner, men sakta men säkert hittar man fler knappar. Man kan ju heller inte hålla på och jämföra sig med alla andra hela tiden för alla har olika förutsättningar och ambitioner - det viktiga är att ha roligt och göra *sitt* bästa! På tal om det är det snart dags att cykla iväg till stallet igen för dag 3. Får se om hoppningen går lika bra den här gången ☺

